

Ö Y K Ü

iki aylık öykü dergisi yıl: 11 sayı: 65 ekim-kasım 2014

dosya:

Çağdaş Özbek Öyküsü

• adil yakubov • ahmet ersoy • ahmet said • alişer nazar • ayşe aldemir • bahtiyar nuriddinov • bülent güler
• cemal şakar • edibe umirova • emine batar • erkin malik • fahri ayhan • fahri tuna • fatma akkubak • handan a. yıldız
• hanife altun • hasan aycın • hasibe çerko • hayriye ünäl • ismail ısparta • kurdaş kahramanov • mahmut yuldaşev
• mehmet kahraman • mesut doğan • metin özdemir • mustafa a. mercan • müzeyyen çelik • nazar eşankul
• necip tosun • nizamettin mahmudov • numan altuğ öksüz • nurali kabul • orinbay usman • ötkir haşimov
• pirimkul kadirov • recep seyhan • rıza akın • selma türköz • senem gezeroğlu • tolkin hayit • yıldırım türk

65

HECEÖYKÜ'DE BU SAYI

ÖYKÜ GÜNDEMİ

Necip Tosun	<i>Öyküde Mesaj Ama Nasıl?</i>	3
Hayriye Ünal	<i>Arda Arel ve Ertuğrul Emin Akgün'le Post Öykü'ye Dair Kısa Kısa</i>	5
Fahri Tuna	<i>Koroğlu, Beylerin Tahtını Çöpe Atan Adam</i>	7

ÖYKÜLER

Cemal Şakar	<i>The Mahrem Palace</i>	10
Hasibe Çerko	<i>Bu Evde Bir Kurşun Asker Vardı</i>	13
Recep Seyhan	<i>Çaka</i>	20
Handan Acar Yıldız	<i>Mandal</i>	31
Emine Batar	<i>Hatırlayış</i>	37
Mehmet Kahraman	<i>Hikâyenin Sonu</i>	41
İsmail Isparta	<i>Sihirli Lamba</i>	46
Müzeyyen Çelik	<i>Estitü</i>	51
Hanife Altun	<i>Hoş Bulduk</i>	53
Yıldırım Türk	<i>Boşluk</i>	56
Fatma Akkubak	<i>Orkestra</i>	59
Numan Altuğ Öksüz	<i>Sarı Hayal</i>	62

Hasan Aycın	<i>Çizgi</i>	67
-------------	--------------	----

DOSYA

ÇAĞDAŞ ÖZBEK ÖYKÜSÜ

Nizamettin Mahmudov		
Kurdaş Kahramanov	<i>Özbek Öykücülüğünün Gelişme Evreleri</i>	69
Alişer Nazar	<i>Çağdaş Özbek Öykücülüğünün Klasik Yazarı Ötkir Haşimov ile Söyleşi</i>	75
Edibe Umirova	<i>Özbeklerin Büyük Yazarı Pirimkul Kadirov ile Söyleşi</i>	82
Adil Yakubov	<i>İyilik</i>	87
Ahmet Said	<i>Geciken Sevgi</i>	96
Ötkir Haşimov	<i>Şehirli Damat</i>	102
Nazar Eşankul	<i>Kanal</i>	106
Pirimkul Kadirov	<i>Ümit</i>	110
Nurali Kabul	<i>Dönüş</i>	117
Erkin Malik	<i>Çiçek Sevdalısı</i>	124
Tolkin Hayit	<i>Ders</i>	127
Orinbay Usman	<i>Bir Varmış Bir Yokmuş veya Ağaca Dönen Adam</i>	133
Mahmut Yuldaşev	<i>Dünyayı Değiştirir</i>	141
Bahtiyar Nuriddinov	<i>Baba ve Oğul</i>	145

ÖYKÜLER

Ayşe Aldemir	<i>Hikâyeden Adam</i>	152
Selma Türköz	<i>Kaçış</i>	158
Senem Gezeroğlu	<i>Kördüğüm</i>	161
Metin Özdemir	<i>Benim Gibi Biri</i>	167
Fahri Ayhan	<i>Cimcime</i>	172
Mesut Doğan	<i>Medcezir</i>	175

Mustafa Alperen Mercan	<i>Mehmet Kahraman'la Söyleşi</i>	179
Müzeyyen Çelik	<i>Minareden Düşen Ezan "Hayat Boyu Öyküler"</i>	186

KİTAPLIK

Ahmet Ersoy	<i>Bozkırda Altmışaltı • Olivya Çıkmazı</i>	189
Bülent Güler	<i>Okur Postası</i>	190
Rıza Akın	<i>Öykü Yapım Çalışmaları • Kıymık</i>	191

H E C E
Ö Y K Ü
İki Aylık Öykü Dergisi

YIL: 11 SAYI: 65 EKİM-KASIM 2014

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ö. Faruk Ergezen

Hazırlayan:

Yayın Kurulu

Yönetim Yeri

Konur Sk. No: 39/1

Kızılay/Ankara

Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara

Tel: (312) 419 69 13 **Fax:** (312) 419 69 14

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

Teknik Hazırlık: Bülent Güler

Kapak: Sarakusta **web:** www.sarakusta.com

Baskı: Dumat Ofset **Tel:** (0312) 278 82 00

2014 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 50 TL.

Kurumlar İçin: 150 TL.

Yurt Dışı: 100 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez. İlkelerimize uymayan ilânlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 30.09.2014

NECİP TOSUN

ÖYKÜDE MESAJ
AMA NASIL?

Her sanatçı ister bilinçli, ister bilinçsiz, içinde yaşadığı toprakların bir ürünüdür ve toplumun bir tezahürüdür. Hiçbir zaman yer-yüzüne fırlatılmış öncesiz ve sonrasız bir birey değildir. Yazdıklarında bu toplumdan bir iz, bir koku, bir tat taşır. Bu bağlamda yerli bir yazarın içinde yaşadığı toplumun beğenilerini, zevklerini, insana ve eşyaya bakışını, bir zihniyet olarak dünyayı algılayışını eserlerinde değerlendirmesinden daha doğal bir şey olamaz.

Bir yazar yaşadıklarından soyutlanamaz. Elbette yaşadıklarını, tanıklığını, gözlemlerini sanatına aksettirecektir; doğrularını, inançlarını... Yazarın yazdıkları hayata geçecek, toplumdan kopmayacaktır. Elbette her insan gibi yazar da ideolojiden, inançlarından, siyasetten soyutlanamaz. Bu anlamda her yazarın dinî, ahlâkî, felsefî tavırları şöyle ya da böyle eserlerine yansiyacaktır. Bunda garipsenecek bir yan yoktur. Ama belli bir estetik kaygı güdülmeden öykü sanatının olmazsa olmaz gerekleri yerine getirilmeden, baştan sona somut bir mesaj kaygısıyla, “öykünün neresine ne sokuştururum” tavrı, öykünün paylaşımını zedeler. Çünkü mesaj, “nesnelleşmiş ruh”tur. Yani sorun “siyaset”i, “inancı” edebiyatın merkezine koymak değil, bütün bunları bildik kolaycı yaklaşımlarla, popüler anlayışlarla, öykü türünün gerektirdiği estetik yaklaşımlardan uzak, kaba bir tutumla işlemektir. Öykülerde bir dünya görüşü, bir duyuş, bir bilinç aktarma hedefi elbette olacaktır; açıktır ki aslanan bunun sunumudur.

Hiç kuşkusuz bir öykü, değerini yalnızca konunun iyi seçilişinden değil, iyi bir biçimde sunuluşundan, biçimlenişinden alır. Kısaca biçim ve içerik ayrıştırmaz bir bütünlüğe/tekilliğe ulaştığında sanat eseri tamamlanmış olur. İyi bir yapıtta ortaya çıkan şey, tek başına biçim ve öz değil, bun-

---

ÖYKÜ GÜNDEMİ

---

ların birleşiminden meydana gelen estetik bütünlük/birliktir. Bu da kendinden öncekileri tekrar değil, buluş, keşif, içeriğin başka türlü anlatılamamasının seçeneksizliği, yazarın oluşturduğu yeni durumdur.

Sabahattin Ali, Oğuz Atay, Adalet Ağaoğlu, Erdal Öz, Rasim Özdenören'in mesaj yaklaşımı bu konuda Türk öykücülüğünün örnek metinleridir. Öyküde mesaj denildiğinde ilk akla gelecek öykücülerin başında Sabahattin Ali gelir. Ali öykülerinde Anadolu insanının yol, su, toprak, işsizlik, ağalık düzeni, bürokratik baskı, sağlık gibi sorunlarını bir bir ortaya koymuştur. Ama köy ve köylünün sorunlarını bir ideolog veya politikacı gibi değil, bir sanatçı gibi görmüş ve sanatın gerekleriyle öykülemiştir. Bütün bu sorunları, nedenleri ve çözümleriyle değil, bireyde yarattığı sonuçları itibarıyla irdelemiştir.

Oğuz Atay, memleket meselelerini, insanın bireyselleşme macerasını ve kendi kendisiyle yüzleşmesini öyküleştirirken, "mesele" ve "yazın" arasındaki tehlikeli ilişkiyi de mükemmel birleşimi de iyi hesap eden bir tutumla hareket etmiştir. Atay, *Günlük*'lerinde mevcut sanat edebiyat ortamını değerlendirirken, edebiyatımızın klişelere teslim olduğunu, "mesele" ve edebiyatın birbirine karıştırıldığını, eleştirmenler ve reklamcılarının bu durumun suç ortakları olduğunu söyler. Edebiyatımızın temel sorununun kişilik olduğunu, insanımızın kişilik kazanma savaşının, bireyin kendisiyle hesaplaşmasının edebiyatımızda yer almadığını belirtir. Edebiyatımızda birey olmadığını, ideolojilere sığınarak edebiyat yapıldığını kaydeder. Öykülerinde mesajı tam bir estetik tutarlılıkla oluşturur.

Adalet Ağaoğlu'nun politik yönelimleri eserlerine net bir şekilde yansır. İnanıldığı dünyanın verilerini, argümanlarını öykülerinde değerlendirir. İşçiler, emekçiler, yoksullar onun en çok gündeme getirdiği toplum kesimleridir. Öykülerinde yoksulların umutlarını ve kaçınılmaz yenilgilerini masalımsı bir üslupla ele alır. Onun en dikkat çekici yanı, düşün-

ce ağırlıklı öykü yazmasına karşın toplumsal konuları, bildik, kolaycı yaklaşımlarla, popülist anlayışlarla değil, öykü türünün gerektirdiği estetik yaklaşımla, incelikle işlemesidir.

Bir propaganda diline yaslanan anlatım, estetik gereklerden yoksundur. Mesajı dolaysızdır ve şablonlara teslim olmuştur. Tipler yapmacıktır ve inandırıcı değildir. Oysa buyurgan sesli, tek anlamlı eser, metnin alıcısını daralttığı gibi, onu sanatsal özne olmaktan da uzaklaştırır. Sanatsal bir yapıt gerçeğe yaslanırsa bile gerçeği temsil etmez. Elbette nitelikli bir yazarın yazma gerekçesi her durumda bir duyuş, hissediş olarak hayata ilişkin bir tavır almak ona müdahale etmek olmuştur. Ancak, karakterler klişe, şablon, karton, derinliksiz ve yapay çizildiğinde inandırıcı olamadığı gibi, yarınlara taşamaz ve kalıcı olamaz. Ayrıca yazar, yaratma sürecinde, estetik ölçütleri ve sanatın vazgeçilmez kurallarını da göz önüne almak durumundadır. Yazar, bildiği, var olduğuna inandığı bir varlığı yeni bir biçimle okur için de "görünür kılama" peşindedir. Çözer, deşifre eder, bu dağılmış parçalardan yeni bir estetik bütünlük çıkarır. Kendisinden kopartarak bağımsız bir hayatıyet oluşturur. Eğer tersini yaparsa ortaya çıkan şey bir yaratma değil, ideolojik bir tasarım olur. Yapmacıklığı ve sahteliği sırtın bir atmosferle insanların akıllarına, ruhlarına ulaşmak mümkün değildir. Bu, hiçbir şekilde yeni bir hayat teklifi değildir. Çünkü sunulan bir hayat değil, dayatılan bir görüştür.

Diriliş, Edebiyat, Maveria çizgisinde bir edebiyat ve hayat görüşünü savunan Özdenören'in öykücülüğü, düşünce ağırlıklıdır ve hep bir mesele etrafında oluşur. Özdenören geleneğe bağlı bir kimlik içinde, slogana, mesajcılığa ve kolaya kaçmadan, insanın evrensel yanlarını, kültürel, tarihsel birikimlerimizden de beslenerek kabullenilebilir bir paydayla öykülemiştir. Öyküde bireyin iç dünyasını, iç zenginliklerini öyküleştirirken, insanlık durumlarını olayların önüne koyarak, öykü sanatının ulaştığı imkânları değerlendirmiştir. Tasvir olayına geleneksel anlamları yanında, değişik işlevler de yük-

leyen Özdenören, ‘ayrıntı’nın önemini kavrayan öykücülerimizdendir. Öykü sanatının öncülerini tanıyan, onlardan çok şey öğrenen ama bütün bunların üzerine kendi öykü dünyasını kuran bir yazardır.

Erdal Öz’ün öykülerinin çoğunun politik bir yanı olmakla birlikte, öykü sanatının estetik gereklilikleri ihmal edilmez. Pek çok öyküsünde devrimci mücadelenin, özellikle insani boyutlarını öne çıkarmış, devrimci tutumu yüceltme peşinde olmanın yanı sıra evrensel insani meselelere de eğilmiştir. Ne var ki Erdal Öz, devrimci tutumun haklılığını öne çıkardığı romantik öykülerinden çok, yapılan bir yanlışlığı, uğranılan bir haksızlığı, adaletsizliği gündeme getirdiği ve bu haksızlıkların insani boyutlarını işlediği öykülerinde daha başarılı olur. Erdal Öz, yazdıklarının politik bir metin olarak algılanmasına karşı çıkmış, insancıl ve sanatsal yönünün öne çıkarılmasını arzu etmiştir.

Erdal Öz’ün sözünü ettiği angaje edebiyatın başarısız uygulayımı öncelikle şablon, karton tiplerdir. Böyle metinlerde yazar, verili ve tartışmasız doğruların peşinden gider. Burada kahraman, bir doğruyu, bir ideolojiyi temsil eder. Kendinden başka sese izin vermez, tek sesli bir dizgisel kurgu metne hâkimdir. Tipler her türlü zaafı soyutlanmış, ayakları yerden kesilmiş, ideal figürlerdir. Yaşayan değil, temsil edenlerdir. Hayatta örneği görülmeyen, fakat sadece olması arzu edilen, ütöpic tiplerdir. Hayatla bağları kopuk felsefi, ideolojik bir önermedir. Ortalıkta dolaşan bir insan değil, görüştür. Yeniden yaratma değil, sahibinin sesidir. Metne monolojik bir didaktiklik hâkimdir. Bir yaratma değil, ideolojik bir tasarımdır. Tıp, söylemin nesnesidir ve apaçık bir görevlidir. Yazarın mütehakkim bilinci doğrultusunda hareket eder. Tiplerin davranışları yazarın doğrularına indirgenmiştir. Burada sorun tipin bir felsefi görüşe sahip olması değildir, onun etrafındaki her nesnenin bu görüşü haklı çıkaracak bir işlevle donatılmış olmasıdır. Çünkü eserin temelini oluşturan tema/düşünce, insani bir durum olarak

ortaya konamamıştır. Âdeta insanların gözüne soka soka bir gerçek anlatılmaya çalışılmıştır.

Bu tür öykülerde, okurlara, doğrular, iyiler, kötüler matematiksel ifadelerle tanımlanır. Yazar, yönlendirici, yargılayıcı, her şeyi bilen, gören, bizim adımıza her yanlışı, eksikliği tespit eden kişidir. Slogancı ve buyurgan, çığırkan ve vaaz edicidir. Politik bir görüşün doğruluğunu ispat için öykü sanatını kullanır. Heyecana, ayartmaya ve uyarmaya çalışır. Onun için derinden değil yüzeyden gider ve kalbe değil alkışa, öfkeye çağırır. Yarattığı tipler, yaşayan, ete kemiğe bürünmüş kişilerden çok, bir amaca hizmet için oluşturulmuş, ipleri yazarın elinde kukla kişiliklerdir. Bu öykülerde, estetik çaba, öykü sanatının gerekleri, biçim-kurgu ustalığı hep göz ardı edilir.

Bu anlamda önemli olan, yaşamsal/siyasal deneyimi öyküye taşımak değil, onu, öykünün gerekleri doğrultusunda gereği gibi biçimlendirebilmektir. Yaşanan dram ve trajedilerin edebiyat dilindeki karşılığını, imgelemleri, biçimlerini bulmak gerekir. Sadece direniş coşkusuna yaslanan, duygusal/psikolojik yoğunluk ve derinlikten yoksun bir edebî metnin başarısından söz edilemez. Kaba, çiğ duygularla ve didaktik söylemlerle yazınsal zirve yakalanamaz. Dram, insanın erdem ve yücelikleriyle zaafının çatışmasından doğar. Öykü ise bu drama uygun biçimsel yapının inşasından...

ARDA AREL VE ERTUĞRUL EMİN AKGÜN’LE POST ÖYKÜ’YE DAİR KISA KISA

Konuşan: Hayriye Ünal

— *Hayırlı olsun Post Öykü. Güzel isim. Neden Post? Postmodern misiniz yoksa? Hissettiğiniz açıdan soruyorum: Nelerin sonrasındasınız?*

— Post çok zengin bir ön ek / kelime ve kuvvetli çağrışımlarıyla derginin hedeflerine işaret edebiliyor.

Sonralığımız zamansal bir sonralıktan ibaret. Yani nelerden sonra doğduğumuz ve “biz yaşarken olanlar”la alakalı. Aslında neyin sonrası olduğumuzu değil de bu sonralık halinin neyin öncesi olduğunu dert ediyoruz.

Kendimize postmodern diyemeyecek kadar müslümanız. Tek ve değişmez bir hakikatin olduğuna inanıyoruz en başta. Ama modernlikle başımızın belada olduğu da kesin. Bizim sorumuz -dergice- aslında şu: Peki şimdi ne olacak? Neyin sonrasında ve neyin öncesindeyiz?

— *Tür dergiciliğinin çeşitli sınırlamaları var. Bunu göze alarak başladınız şüphesiz. 2000’li yıllarda öykü gerilemişti; son yıllarda bir dirilme gözlemleniyor. Çıkışınızda bu canlanmanın rolü de var mı?*

— Bizlerin (dergiyi çıkaran çekirdek kadronun) öyküyle ilişkisinin bu yıllar içinde netleştiğini kabul edersek genel eğilimin faydalarını gördüğümüz düşünebiler.

— *Öykü türü kültürümüzde başka adlarla hep var esasen. Bugün anladığımız anlamda öykü türünün modernize olmasına ve bu sürece dair neler söylersiniz?*

— Öykünün kültürümüzde başka adlarla var olduğunu pek de söyleyemeyiz aslında. Var olan, daha çok bir kavram karmaşası. Öykü, aşağı yukarı iki yüz yıllık bir tür. Modernlikten sonra ortaya çıkmış, modernliğin -hayat algısının, dünyayı görme biçiminin- icat ettiği bir tür. Sizin kast ettiğiniz anlamda “hikâye” ise bütün kültürlerde belli oranda mevcut zaten. Hikâyesiz bir kültür var mı? İnsanın hikâyesini anlatma hevesi yeni değil. Hikâye hep farklı formlarda anlatılmış da zaten. Her çağda kendi formunu bulan hikâye, bu çağda öyküye, romana hatta sinemaya aynı derecede yakın. Her biri-

nin aynı derecede atası ve bu türler, geleneksel formlara aynı derecede uzak. Bu ayrım, temel sorunlarımızdan birinin de kaynağını oluşturuyor zaten.

Süreç yerine de süreç sonunda ortaya çıkan ve Post Öykü için de önemli olan soruları ele alalım:

“Bugün öykü hakkında konuşurken, geleneğin imkânlarından bahsederken -ki bahsediyoruz- geleneğe oryantalist bir açıdan bakmış oluyor muyuz?”

“Eskiye dönüş mümkün müdür? Döndük ve diyelim ki bir cenknameyi yeniden yazdık; bu durumda bir cenkname mi yazmış oluruz yoksa post modern öykü mü?”

“Her form, o formda eser verenlere kendi dünya görüşünü yansıtır mı? Bir formun dünya görüşü olur mu?”

“Modernlik sonrası modernlikten ne kadar ayırılır? Post modern çağ, modernizmin arızalarından sıyrılmış yeni bir saatdet çağı mıdır? Yoksa kılık değiştirmiş modernizmden mi ibaretir?”

“Tüm bu gelenek modernlik postmodernlik karmaşasında Müslüman hassasiyetlere sahip bir öykücü nerede durmalıdır?”

Sorulacak çok fazla soru var. (Bizden öncekilerin de sorduğu, cevap aradığı) Bu soruları bir kez daha sorup cevaplarını yeniden aramaya çalışacağız. Tabi her bir sorunun, sadece sanat kuramıyla alakalı olmadığının da farkındayız. Bu soruların cevaplarına ancak daha bütüncül bir bakışla yaklaşabiliriz.

— *Öykünün de bir poetikası var, sizin de malumunuz; öykü eleştirisini aşan bir şey olarak poetika. Derginizde bu doğrultuda, kuramsal çalışmalar göreceğimiz?*

— İlk olarak bir takım tanımların sınırlarını koyabileceğimiz perspektif kazandı-

Öykü Atölyesi:

50 YIL

1963-2013

Ekim-Kasım 2014 • 96

• Bir Kitapın Malus Talihli N. Ahmet Özalp
• Aramak-Hayal Kurma

Rüya Hikâyeleri:
A'mâk-t Havâl
Necip İhsan

ŞULE GÜRBÜZ İLE SÖYLEŞİ

44 Hikâyeyi de kitap yayıncıları hatta yayıncıların, hele bir de yayıncı olarak, hayranlıkla okuyanlar okuyor. Bütün bu okuyanların yayıncıları hep okuyucuların gözünde, bu konuda önce bir adımı katıyor. Kendi 'Yık' dediği. Ama meselesiz katanı onun hatırına ve adına saygınlıkla bakıyor. Çünkü bir şeyi yazdığına inanıyor. 'Yık' katına, di mi? derlerdi. Kaldırıyor, buğün de arıza malı de olsa, vardır ama selli de bir şeyin, hayranlık her...

cı metinlerle başlıyoruz. Çeviri makalelerle desteklenecek. Ardından doğal akış içinde bizim gündemimizi oluşturan kuramsal meselelere cevaplar arayacağız.

— *Ne tür bir projeksiyon tutacak Post Öykü edebiyatımıza? Derginizin mottosunu (şiar da diyebiliriz) bizimle paylaşır mısınız?*

— Post Öykü edebiyatımıza iyi metinler kazandıracak. Ve yukarıda da bahsettiğimiz meseleler üzerine düşünecek, düşünenleri dergiye davet edecek. Kısaca yolculuğumuz başladı: Postumuzu serdik!

FAHRİ TUNA

KÖROĞLU, BEYLERİN TAHTINI ÇÖPE ATAN ADAM

Kafdağı'na yaslanmış bir masal kahramanımız (mı)dır Köroğlu...

Çamlıbel'in aslanı, Toros'ların sırtları (mı)dır...

Kaç kez Nemrut'a ateş, Erciyes'e tipi, Palandöken'e lodos olmuştur. Arafat'ta mı, Ararat'ta mı, Ararat'ta¹ mı yaşamıştır Köroğlu? Zigana'dan kaç kez geçmiş hayatında, Beyleri² kaç kez Zigana'dan geçirmiştir hayatlarında. "Allahü Ekber"³ mesken tutmuş mudur hiç olmazsa sonunda?

Anladık; hikâye de mâlum: Bolu'da "bey" var, zulmedecek birine, gözlerine mil çektirecek, gözsüz mazlumun oğlu doğacak, adını Ali koyacak, Ali büyüyecek, Hz. Ali'nin kılıcını taşıyacak elinde, babasının hesabını "bu dünyada" soracak "bey"lere, "bey"lerin keyfi kaçacak; vuruşma, dövüşme, kaçışma; sırtını dağa verecek bizim Ali'cik, o dağ senin bu dağ benim; "bey"ler ovada bizim Ali "dağ"larda beyleyecek, bekleyecek, beslenecek.

Bizim Ali'ye de bir isim vermemiz gerekecek, şöyle afili tarafından; "bey"ler "eşkiya" dememizi isteyecek, Üsküdar⁴ "şâki", beylerin çanak yalayıcıları "zalim", yardımcıları "talancı"; Ali ise hepsine birden

"yalancı" diyecek ve soracak bize: "Sahi, kimim ben? Amme vicdanındaki izdüşümüm nedir?"

Bizim Ali'ye "baba bir isim" koyabilmek için düşeceğiz yollara; Geyve, Taraklı, Göynük, Mudurnu, Seben derken yolumuz Abant'tan geçip Aladağ yaylalarına düşecek, soracağız "yüksek"lere: "Kimdir bu Ali?" Dağlar cevap verecek: "Hangi Ali?" diyeceğiz: "Babasının oğlu Ali?" Dağlar sürdürecektir: "Kör babanın oğlu Ali mi?"

Nâçar cevaplayacağız: "Evet!", Dağlar fermanı imzalayacak: "Köroğlu Ali".

"Ben Hakk'ın kulu Köroğlu'yum" diyecek Ali, "ben Hakk dediğimi, Hakk bildiğimi, Hakk bellediğimi yaparım" diyecek Ali, "ben Hakk'ımı alırım" diyecek, "ben Haklının Hakkını Haksızdan alır Haklıya veririm" diyecek; tutacak sözünün "Köroğlu Ali"; alacak da verecek de. Ve "bey"liğini "zulme gark etmiş" bütün beylere bir eliyle İstıranca'ları,⁵ diğer eliyle de Gavur Dağlarını⁶ gösterip seslenecek, bağlama eşliğinde, gönül telimizi titretirekten:

Benden selam olsun Bolu beyine

Çıkıp şu dağlara yaslanmaldırrrrrrr, yaslanmalduur

Ok gıcirtısından kalkan sesinden

Dağlar seda verip seslenmelidirrrr, seslenmelidiriiiiir

Nâmi nâm üstüne nâm salacak Köroğlu'nun; zalim yüreklere korku salacak nâmi; mazlum yüreklerin âhi ile birleşip beylerin yâdında taht kuracak nâmi gün be gün. "Bey"ler de boş durmayıp bir ellerinde silgi, bir ellerinde kalem, "halkın hafızasını" karalamak, "efsaneyi silmek" için gecelerini gündüzlerine katacaklar.

Köroğlu bir cuma "bir Köroğlu bir Ayvaz" tebdil-i kıyafet şehre inecek, evinin önünü süpüren teyzenin dilinden "yüreğini sızlatan" bir türkü dinleyecek:

Adın batsın Köroğlu

Canın çıksın Köroğlu

Nâmin batsın Köroğlu

Dârağacına gelesin

Dayanamayıp soracak: “Köroğlu sana ne etti de beddualı türküler söylüyorsun Ana?” Anadolu kadını, dünya durdukça devam edecek toplumsal bir kanunu hatırlatacak Köroğlu Ali’ye: “El söylüyor biz de söylüyoruz işte. Biliyor muyuz ki neden söylediğimizi?”

Anlayacak bir kez daha Köroğlu, “şehirler hile desise doludur, tertemiz zihinler kirletilmektedir.” beylerce. Kararını verecek, arkasına bakmadan gidecek ona gönlünü açmış bekleyen dağlarına yeniden, ağızda türküsü:

*Hemen mevla ile sana dayandım
Arkam sensin kal'am sensin dağlar hey
Yoktur senden gayri kolum kanadım
Arkam sensin kal'am sensin dağlar hey*

O çıkacak dağlarına, kalmayacak çıkmakla, girecek kıyamete kadar gönüllerimize. O gün bugün o dağlara “Köroğlu Dağları”, beylerin yüreğindeki mazlum korkusuna da “Köroğlu korkusu” denilecek.

Ve sürecek devr-i devran..

Ve tarihte yerini de alacak Bizim Ali,
“Beylerin tahtını çöpe atan adam” olaraktan.

- 1 Ararat: Ağrı dağının eski adı.
- 2 Beyleri Zigana’dan geçirmek: Bolubeyini darboğaza getirmek, zora düşürmek.
- 3 Allahü Ekber: Erzurum’daki dağların adı.
- 4 Üsküdar: Payitaht, devlet nezdinde.
- 5 İstiranca: İstanbul’dan Kırklareli’ye doğru uzanan sıradağlar.
- 6 Gavur Dağı: Osmaniye, Gaziantep, Kahramanmaraş üçgeninde, adı “Nur Dağı”na dönüştürülmüş sarp dağlar.

YENİ ÖYKÜ KİTAPLARI

NECATİ MERT, GÖNÜLLER KÜÇÜLDÜ (Hece Yayınları, Ankara 2014, 62 öykü: *Geceye Uçurulan Güvercinler*: Külbastılar Şimdi; Kendi Halinde Sami; Yağmurun İslatamadığı; Köprü; Sigara; Kahraman Olamamak; Zakkum; Küçük Osman Çıkmazı; Kasabada Günebakan; Küçük Bir Ziyaret; Nihavent; Kırmızı Kúpeli Kadın; Yorgun; Hayalperestler ve Kızları;

Semiramis’in Tülleri; Çardakta; Bir Yaprağın Düşüşüyle; Ayna; Geceye Uçurulan Güvercinler; Akşamleyin Kıl Payı; Poyrazlar, Bir İçli Kuş; Ablasız; Mikrofon; Onlar Yabanierik, Onlar Kızgın Kediler; Yılbaşı Fotoğrafları; *Gönüller Küçüldü*: Eşler; İzzet Bey; Birkaç Saat İçinde; Mayhoş Haller; Köprü Başında; Kapıcı; Betül; Çöpleşik Adam; Bilet; Çamdağı’nın Keşfi; Kutular ve Toplar; Çiğdem; Şapka; Saksıda Papatya; Her Şey Kendi Yağmurunda; Duman; Pardon Vallahi!; O Gözle; Bak Sırtın Yere Gelir Miydi?; Hay Ben Senin...; İhtiyarla Emre; Herkesin Bir Bildiği; Gönüller Küçüldü; Armağan; Yarın Yine Gelecekler; Oyunda; Sütlaç; Ses, Sesler; Çakıl Taşları; Bir Buzhane Daha!; Fal; Şehir Zamanla Çözülür; İş; Ya, İşte Böyle!; Ağustos Boşluğu; Hulusi Bey Böyle Düşünüyor)

MEHMET KAHRAMAN, MİNARE-DEN DÜŞEN EZAN (Hece Yayınları, Ankara 2014, 17 öykü: Minareden Düşen Ezan; Çocuklarımız; Er Kişi Niyetine; Görünmeyen; Söz Ola; Penceredeki Kadın; Çiçekli Perde; Yüzük; Kariyer; Çok Uzun Bir Sahne; Kar; Küller ve Mavi; Hız; Pamuk Şekeri; Aksilik; Çürük Yeşil; Zor Soru/Bir Oyun)

İSMAİL ERTÜRK, YUVAYA YÖNELİK (YKY Yayınları, İstanbul 2014, 4 öykü: Frankfurt Havalimanında A51 Kapısı; Mosi oa Tunya; Sarsırak; Rex Literatissimus)

NALAN BARBAROSOĞLU, OKUR POSTASI (Alakarga Yayınları, İstanbul 2014, 28 öykü: Kalabalık Bir Yalnızlık; “Abis’e Bir Armağan; Zulmette Büyüyen; Mezarlık Ziyareti; Yakın Mesafe; Burası, Gidemediğim Yer; Matruşka Bebekler Gibi; Karadelik İçin Yolculuk; Geciken Bir Tanışma; Ormanlı, Uğultulu Deniz; Hayat İçin Aralık Bir Kapı; Şirazesi Yitik Terazi; Akrep Kırık, Yelkovan Yavaş; Arkadaş Kanı; Yarayı Kaşımak; Dünyanın Katlanılmaz Sesi; Zamanın Ruhunu Örtten Yalanlar; Gri Bir Alan; Derin Bir Mevzu; Uyku Yoksunu; Parmak Kadınlar Arasında; Yazısız Mezar Taşı; Uzaktaki Oğul; Güz Aylarında Ömür;

Sözcüksüz Kalmak; Destansız Hayat; Grotesk Bir Şaka; Hayatı Orta Yerinden Unutmak)

MEHMET ERİKLİ, BOŞLUK KURUNTUSU (Palto Yayınevi, İstanbul 2014, 20 öykü: Patlıcan Rengi; Şüphesiz Öyledir; Şüphe; Terzi Biçiği; Ölü Çocuğa Gazel; Baltalı Nehirde Yangın Var; Böcekler Teyakkuzda; Nar'ın Öyküsü; Anladığımız Ne Var?; Yarının Adı; Derin; Olaydan Sonra Olaylı Akşam; Yokuşun Bize Söylediği; Boşluk Kuruntusu; Bayan Le'nin Üç Günü; Ah; Balıkçı Çırağı; Nanay; Kekikçi'den Çıktı Yola Selam Verdi Hekimlere; Kem Küm)

ALPER BEŞE, BİRTAKIM TUHAFLIKLAR (Alakarga Yayınları, İstanbul 2014, 15 öykü: *İşler ve Günler*: İşsiz Bir Günü; Anne Özlemi; Terapi; Dönüşüm; Geldiler; *Birtakım Tuhaflıklar*: Martıdan Korkan Oğlan; Radyo Tamircisi; Daktilo; Konsomatris; Kiraz Ağacı; Otel; *İki Artı Bir*: Bir Cinayet Akşamı Üstüne Söylenti; Saatsiz Takvimsiz; Kayıt Dışı; "Yalnızlığın Her Zamanki İkindisi")

MELİKE UZUN, KÜRAR (İletişim Yayınları, İstanbul 2014, 11 öykü: *Zehir*: Üzgün Balık Başları; Fare İnsan; Kedimiz Candide; İyilik; Şehit Üstteğmen Fatih Münir Yurdakul Lisesi; Umud; *Zemberek*: Çikolatalı Baldıran; Kapı Dışarı; İmzayı Anla(t)mak; Kürar)

GÜL ERSOY, SAHİLDEN BOSTANCI (Sel Yayıncılık, İstanbul 2014, 31 öykü: Anteeksi; La Boheme; Belki de İnanmıyordu; Kırmızı Oje; Meydan; Herkes Şanslıydı; Mösyö; Kule; Kuzey Helsinki; Sahilden Bostancı; Ben Luigi Pralatin;

Simeon'un Misketleri; Bizim Oğlan; Honfleur; Hard Times; Düğümler; Berlin Hatırası; İkinci Kalp; Underground Kitchen; Kaçakların Gecesi; Brüksel, Graz, Paris; 220 Voltluk Adam; Günebakan; Ahtapotlar; Stockholm'de Gece; Cemil Abi; Kızımıyorsun Değil mi?; Kıyıdan; Sifon Tamircisi; Lateks; Bendim)

BORA ABDO, BİZİ ÇAĞANÖZ DİYE BİRİ ÖLDÜRDÜ (Doğan Kitap, İstanbul 2014, 11 öykü: "Biz Onu Öldüreceğimizi Söyledik Diye O Kendini Öldürmekten Vazgeçti"; Takvimlerin Suspuz Zamanlarında Bir Yüzün ve Öbür Yüzün Öyküsü; "Bizim Üstümüze Yığdı Bu Cinayeti"; Ğığ; Bir Kenan Öldü ve Ben de Öldüm; "İçti, Hep İçti Bir An Önce Onu Öldürelim Diye" "Rakı İçti, Bira İçti, Esrar İçti"; Kayıp Kral'ı Öldürenler; Kirkor; "Onu, Öldürelim Diye Her Gün Kitap Okudu"; Korkuluk ve İki Çiğdeci; Akrep Sırtı; Ben Gizlidir)

MEHMET SALİM, SERÇENİN KANADINDAKİ SEVİNÇ (Evrensel Yayıncılık, İstanbul 2014, 15 öykü: Kimlik; Toprak; Serçenin Kanadındaki Sevinç; Ürperti; Kekeme; Faul; Kanser; Kuşku; Su Koyuvermek; Aşkın Gölgesi Uzun Olur; Sınav; Boşluk; Cenaze; Bizim Koğuşa Güzelleme; Bilimin Tozları)

NALÂN KİRAZ, GÖLGELİ KONAK (Alakarga Yayınları, İstanbul 2014, 11 öykü: Süvari; Üşümek; Sarıkız Boğulurken; Çıkılmayan Bahçe, Gidilmeyen Sokak; Leke; Dönüş; Fesleğen; Hafiflemek; Eylül Sonlarında Bir Akşam; Cam Ustası; Gölge Konak)

CEMAL ŞAKAR

THE MAHREM PALACE

Gök hafif mora çalmış. Birkaç bulut kümesinde ikinci güneşinin belirgin sarılığı.

Deniz çarşaf.

Kumsal baştan sona şemsiye, şezlong ve kum yerine insan.

Yüzme bilmediği için beline kadar yerde kâh sırtüstü kâh yüzüstü bırakıyor kendini serin sulara. Delice attığı birkaç kulaçtan sonra çaresizce dibi boyluyor. Birkaç yudum deniz suyuyla genzi yana yana ayağa kalkıp etrafa bakıyor. İyi diyorum, kimsenin umurunda değilim.

Duşa yürüyor.

Yine sıra var.

Kadınlar kısmına bakıyor. Herkes mesture. Önceden nerde böyle tesisler diyorum. Hanım diyorum ortalıkta yine yok. Deniz.. şeysi... kızı yahu.. maşallah ya?

Önce elleriyle soğuk suya alışmaya çalışıyor. Sonra düşün altına kafasını uzatıyor. Saçlarından, sakallarından sızan sular, bedeninden aşağı süzülürken ürperiyor. Sonra ya Allah deyip giriyor suyun altına. Alışınca iyi yahu soğuk su diyorum.

Şezlonga doğru yürürken sular hemen mayosundan süzülüyor. Az sonra kuruyacak. Kaliteli mal kendini belli ediyor diyorum.

İkinci güneşinin yatay ışınları bronzlaşmak için ideal.

Şemsiyenin altında oğlan yine uyumuş. Aynı dayısı diyorum.

Uyan artık dendi.

Ya baba rahat bırak dendi.

Kız aynı halası diyorum, pire maşallah.

Şezlonga uzanıyor.

Serince ikinci rüzgarı, güneş altında kızaran tenleri yalıyor.

Sakallarında biriken son damlalar gıdığına değince gıdıklanıyor.

Ultraviyole güneş gözlüklerini takıyor.

Çantadan akıllı telefonunu alıyor.

Mail. WhatsApp. Facebook, Twitter, SMS.. hiçbir şey yok.

Telefonun kamerasını açıyor. Ufka doğru çeviriyor. Göbeği kadraja girince canı sıkılıyor. Göbek çapı kaç şeyi diyorum geçince kalp krizi riski artıyordu. Aman canım diyorum. Kamerayı hafif yukarı kaldırıyor. Kadraja dizleriyle parmak uçları; kumsalı yalayan minik dalgalar; ikinci güneşiyle ufka doğru moraran deniz; birkaç bulut kümesiyle gök giriyor. “deniz, gök ve ben” başlığıyla İstagram’da yayımlıyor.

İstagram Twitter’a, Twitter Facebook’a bağlı.

Şimdi her yerde.

Pusuya yatıp bekliyor.

Durmadan açık sayfaları yeniliyor.

İşte ilk yorum:

abi ora nere:

antalya; tesisin adını yanlış yazmamak için geriye dönüp bakıyor.

Tabelaya baka baka harf harf yazıyor: The Mahrem Palace.

iyiymiş...adını çok duydukta ama gitmek bi nasip olmadı....

en kısa zaman da olur inş//

ayaklarımda dayamışsın ufka, ohhhh missss:)

özledik,, ne zaman dönüyorsunuz?

sayılı gün bitti bile..... haftasonu işallah.

Hep baktığı haber sitesini açıyor. Başlıklar hızla geçiliyor. Hamas’ın ateşkesi kabul etmemesine bu kez canı sıkılıyor. İstemediği bir düşünce rüzgar gibi geçiyor beyninden; neyine güveniyorlar diyemiyor, susuyor, ama diyorum çocuklar, yaşlılar.. Rüzgar uğulduyor beyninde, kovmalı diyemiyor.

Dönüyor sosyal ağlara.

Likelar, retweetler, paylaşımlar, çoğalmalar arasında tesisin hoparlörlerinden kısık sesle ikinci ezanı. Kim okuyorki acaba diyorum! Güzel okuyor ama diyorum. Herhalde dinayet buraya yakın camilere özel müezzin yolluyodur; turistik bölge ya diyorum.

Şimdi beş çayı zamanı. Palace’ın pastanesinde sıcacık kekler, poğaçalar, simitler; ananas, kivi, greyfurt suları....

Hadi kalk artık gafil dendi.

Uffflandı, puflandı.

Yine bilekliği takmamışsın dendi, yine pastane de şapacaklar, izah et dur dendi.

Oğlan homurdandı.

Havlular boyuna, çantalar kola takılıp pastane yolu tutuldu.

Terlik yine ayaktan çıktı tökezlenildi.

Bir türlü alışamadım şu parmak arası terliklere diyorum. Yürürkene hep çıkıyor. Tökezliyorum. Yavaşcana yürüsemde. Madara oluyoz. Diyorum.

Kapıya yaklaşınca sıcacık mis gibi keklerin, poğaçaların, simitlerin kokusu geldi dayandı buruna.

Kuyruk.

Hanım uyanık Allah'tan diyorum.

Kapıdan girerken görevliye ezanı okuyan kimki, yakın camiden birisini dendi?

Görevlinin yüzüne yayılan bıyık altı tebessüme anlam verilemedi.

Sami Yaraca'mı dendi; Kani Karacan'mı dendi, anlaşılamadı. Neyse ne diyorum, güzel okudu Allah için.

Hanıma doğru hafif bir rampa ile kazanılan sıraya sevinildi.

Oğlan yemeyecekmiş. Kızıldı. Kız zaten yemez, daha bu yaşta rejim diyorum, kuru tahtaya döndü. Oysa tam şey çağı diyorum. Aman sen karışma, sen anlamazsın. Dendi. Susup yutkunuldu. Hanım tabaklara biraz fazla şapacak artık, çare yok diyorum.

Odaya çıkarılacak bir kısmı diyorum. Görevliyle yine göz göze gelinecek.

Her yerde yazan yazıları görmüyor musunuz dendi.

Görüyoos oğlum, ama odaya çıkarırken kimse bişey demiyor dendi.

Tepeleme tabaklarla masaya doğru yürürken, hafif bir ıslık.

Hanımı kaşlarını çatıyor. Çatılan kaşlardan bir yerlerde yanlış yapıldığı anlaşılıyor. Utanılıyor.

Islık kesiliyor.

Artanlar odaya çıkarılacak.

Oğlan bir saat sonra odada aç kurtlara dönecek.

Ama öyle diyorum!

Denizde diyorum acıktırıyor caaanım!☞

HASİBE ÇERKO

BU EVDE BİR KURŞUN ASKER VARDI

Deliler evindeki son gecem. Buna seviniyorum. Ancak seni düşünüp üzüldüğüm son saniyelerim olmasına sevinemiyorum. Dışarıda sağanak yağmurlar var. Penceremi bilerek açık bırakıyorum. Elbette, rüzgâr hep benden yana esmiyor. Ara sıra ters akım yapıp penceremi kötü kötü çarpıyor. Başka çıkış bulamamaktan filan değil. Hayır, hayır. Bilirsin, ıslanmayı sevmem pek. Bu, yağmuru sevmediğim anlamına gelmez, ne haddime ama insan böyle havalarda romantik olamazsa da olamıyor n'apalım. Odam yağmur suyuyla dolarken ölmek cesaret verici. Hepsisi, bütün anlatacaklarım bu kadar olsaydı az yorulur, kalan zamanımı şimşekleri gözleyerek geçirirdim. Sırtüstü yatağıma uzanır, kollarımı başımın altında birleştirirdim. Böylece şimşeğin çakmadan önceki izlerini, çaktıktan sonraki izleriyle karşılaştırmak, ışığın gökyüzünü yararkenki derin parlaklığını kalbimde tutabilmek için zamanım olurdu. Sonra, sen gelince göğsümden balyalarla kelebek çıkarıp bir efsun yaratırdım belki. Gözlerin, ışığımın gölkanından kamaşsın diye. Gel istersen bir bak diyorum kendi kendime, ne garip. Olmadığını bile bile. Bile bile senin gittiğini. İki elimi şu anda yumuyor, göğsüme götürüyorum. Işık yok. Her yer kızıla kesmiş. Göğsüm yarıyor, ışık her yerde. Ve sen ne zamandır yatağımın ucundaydın, hiç bilmiyorum. Bebeğinmişim gibi avutucu gözlerle yüzüme dalıyor, o dalgınlıkla düşüveriyorsun yarığına göğsümün.

Çatırtım dilsiz bırakıyor seni. Anlıyorum. Hep benim şimşekle, göz göz kalbimle deneyimim yüzünden. Dilimi de sana bağışlarım üzülmeye. Al götür neyim varsa, plastik değilim üstelik. Çekinme, biraz saplantıdan zarar gelmez, gelemez zaten. Yüreğimi vermiyorum ki, sökülsün isterse. Her şeyin orda, o büyülü gözlerin içinde olup bitmesi bir tek beni alakadar eder doktor. Eminim kırk yılda bir yaşanır böyle öyküler; hatta uranyumun keşfinden beri ilk kez oluyordur; anasını öldüren sütsüzün biriymiş, üstelik doktoruna âşıkmiş, deseler de al götür neyim varsa doktor, al götür sevgilim.

İşte, bu benim sana bilmeden ilk gelişim. Şarkı sözlerinden çıkacak öyküm ve kendini bulacak, sana söz, sana bu son veda. Çıkacak bekle ve sen ağlayacaksın doktor, ciğerlerin tıkanacak ve sen yine ağlayacaksın. Bunları

söylerken, ağızda kan dolu inan, inan lütfen. Bu kente geldiğim gün yaşadıklarımı hangi insaf ölçülerine sığdıracaksan sığdır, söylüyorum bak. Bak, bu şarkılar, bu gürültü bitmez doktor bitmez:

Vapur düdüklü erkenden yola atılmıştı. Atıla atıla gelip mahkûm etmişti; çünkü orda kimi yolcuların alabileceği türden ıvır zıvır satılan dükkânda beklemiştim seni. Yüz yıl geçmişti, yosun tutan gözlerimi dükkâncı görüp de beni bulduğum kuytudan çıkarıp senin eline koyana dek. Dükkâncı, boynumu kıracak diye öyle korktum ki tir tir titrediğim için olsa gerek, sobanın üstünde duran kurşun asker gibi eridim aktım. Gel zaman git zaman ne dükkân kalmış ne dükkâncı yokmuş, deliler evindeymişim gibi bir duygu içimi kavurdukça kavurdu, gerçek bir deliye döndüm. Sen, böyle yazdın krem rengi kâğıda. Depresif tutumu destekliyormuş sana anlattığım saçmalıklar. Çetele çetele, bu dertten gidenleri tuttuklarını bir deliden öğrendim.

Ve vapur ertesi sabah, ta kıyamete kadar türkü söyledi durdu. Yolcular indi geçti, bindi gitti, kakhahalar, hüznler gırla. İnsanın içini allak bulak eden bir tarafı vardı bu bağırsız çağırışların, türkülerin. Gözlerimde kızıl ateş yanarken uzaklığın, dokunulmaz oluşun, ölümü son derece anlamsızlaştırıyor, yavaşlatıyorsa ettiğimde ne kötülük var. İhlayıp kasılan, itiliveren gövdenin, tenin yumuşaklığına son dalışındaki boşluktan başka türlü, uzak-tın işte, upuzak. Dayanamazdım ki. Birbirine benzeyen her hareket; korkakça bağlanmış, sözlerden üşüye üşüye buz tutma... Giderek, gitmemeyi kârdan sayıp buna da bir kılıf uydurma gibi şeylerin aramızda her günevvel ve sonrası geçişine izin vermekten alınmış bir ah vardı o düdüklü seslerinde. Her şeye üzülen yanımı daha iyileştiremeden şimşekleri yerine koyup gittin sen. Elbette, sarhoş vapurlar beni iplemezdi. Bilmiyor değildin, bir vapur doktor, yerini tutmazdı bir insan sevgilinin. Şaşırma ne demek diye; çünkü sen benim bu son yağmurda ölürken ıslanma nedenimsin. İnsan neyin içinde varoluyorsa, onun içinde ölmesinden daha güzel ne var şu dünyada göster. Yalanlarına kanmadım diye bana kırılmana gelince, bunda ne kötülük var ki. Valla, zaten çocuklar kanmazdı bu garip yalanlara. Fotoğrafçıda onun resmini gördün, sonra düşündün ki karışıkısın öyle mi? Biraz düşünecek, aramızda olan bite-ni gözden geçirecektin ve o uğursuz adamı kafandan atmak için biraz ayrı duracaktın benden. İkrarımıza ne olduysa artık? Hani daha güçlü bir bağla bağlanacaktın, sana bencil sevgiler değil, sonsuz merhamet beslediğim için? Uranyumun bulunuşu kadar yaşlı bir duygunun insana mesafe koyması gibi bir başıma, bilmediğim bu kentin ortasında mahkûm ettin. Uranyum saplandı-tım, inkâr edecek değilim. Saplantı benim kaderim. Ben böyle, böyle yazgı-

ya kafa mı tutarım doktor. Uranyum kutsal kelime. Senin bana ettiklerini, su katılmamış yalanını zirkondan daha fazla güzelleştiriyor. Her şeyini affediyorum uranyumun içinde kaybolduğum zaman ve öldüğüme değıyor dünya.

Haberin var mı? Anlamsız, arsız bir resim uğruna inandığın bütün değerleri çiğnedin sen.

Ah, ben böyle değildim o zamanlar, bayağı iyileştirdiydin. Öpüşür müydün benim gibi bir sakatla yoksa, öteki delilerden çekinmeyi filan bir yana atıp; ama bu sevgileri göreceğıme iyileşmemek lütuf olurdu doktor, doktor... Sırma saçlarımı senin için kestirdim. Bu kutuya koyuyorum. Senin bana çabuk iyi olmam için aldığın müzik kutusunu unutmamışsındır. İçindeki meleğı çıkardım. Senin yerine yastığıma koyup dua ediyorum onun iyi olması için Tanrıma. Bir “a” için bölemem ya Tanrımı. Kalacak, kalsın böyle ayrışsımsızdır hem, hem sonsuz bir değışmedir de. İsimler, isimler, isimler, renkler, kelimeler, biçimler, cılk yara oluyor kafamın içi, orjiden kozmosa, hepsi bir gözde. Hepsi içinde a-y-n yemin ederim ki Allah büyük Kerim. Cûd-u mutlak. Ben bunlarla bir mekâna varıyorum. Oturuyorum, hayret ediyorum kendime. Buraya neyle geldim. Çiçekler etrafımda seyran ediyor. Balıklar var. Tepemin üstünde, minik ağızlarını açıyorlar ve kelebek doluyor evren. Dans edin durmayın dans edin kelebekler diyor narin sesiyle, içlerinden kocaman, bulutumsu olanı. Ellerim bir kanat. Çırpıyorum ellerimi. Hayret, ben nasıl kendim oluyorum ve bu acıyla dans edip yüreğimi taşıyorum.

Geldiğim gün de tıpkı böyle, öleceğim günkü gibi sağanak bir yağmur vardı. Yağmurlardan ürperdim hep, deliler evimizin bahçesinde çamura batmış ağaç kabukları vardı. Yeşilin fosforu sönmişti. Bazen gerçekten pek tuhaftır olanlar, kuş kokuyordu her yer. İnsanın, iliklerine kadar ıslanmak isteyeceğı türden bir hava olsaydı da çıkmazdım dışarı. Üşümekten, hasta olmaktan değil, ıslanmaktan haz etmezdim. Pencere demirlerine çarpıp güvercin sürüsü gibi dağılan damlalar canımı yakardı. Bu kent çaresizlik aşılıyordu. Çöküntü gökte olmasın lütfen doktor diyordum içimden. Bayağı hastaydım demek ki. Şayet çıkacak olsam çukurlarda birikmiş sular bacaklarımı ısırdı.

Şimdi bu yatakta güzel bir ölüme sıvışmak, senin olmadığın için değil üzülme. Bir şey demiştin hani. “Ooo, biliyorsun günah işlemenin ne demek olduğunu” demiştin, gerginliğini belli etmedin, başardıydın hani. Neymiş bakalım; mış, mış, mış. Ne güzel bak, dıy, dıy, dıy, d-ı-y. Bir daha göz atalım istersen, mış, dıy, mış, dıy, m-ı-ş.

Bir gece odanın kapısını usulca açıp eşikte durduğunu sezinlemiştim. Yüzükoyun yattığın için seni göremezdim ama sendin işte. Uçuk mavi gece

önlüklerin üzerindeydi. Öteki delilerle giriştiğim hiçbir mücadele beni böyle sarsmamıştı. “Ben iyiyim” yahut “bir şeyiniz mi var doktor” demek istedim, diyemedim. Hâlâ orda olduğunu bilmek yatağa mıhlıyordu gövdeyi. Kesik kesik soluk alıp veriyordum. Her şeyden habersizmiş gibi davranmam ne zamana kadardı. Sen de iyi değildin. Sana nasıl yardım edeceğimi bilemediğimden, neden böyle davrandığını anlamak zorundaydım. Hislerine karşılık vereyim derken istemeden üzersem, bu hastane zamanından önce mezar olurdu. Kendi adıma, temelinden sarsılmış bir kurşun askere sual eden olmazdı. Kapı kapandı ve nihayet ayak seslerin uzaklaştı. Hep böyle oluyordu. Sonra, bir yıl bekledim o ayakların çağırmadan, kendiliğinden eşikte durmayı bırakıp odayı doldurmasını. Bir yıl bilmemezlikten gelmek kolay mıydı! Hem artık kim inanırdı buna. Şu zincirini koparmış zirdeliler bile...

Bir gece yine temkinli, üzgün ayakların odamdaydı. Bu kez içeride, ta içimde.

Buz gibi terliyordum. Pişmanlık, gövden kadar yakıyordu. Yatakta doğruldum, ışığı yakmak gerekmezdi, en iyisi pencereden bakmaktı. Pişman olmak beni her zaman deli etmişti. Nerden bulmuşsam bulmuş, sana ellerimi vermiştim. Halbuki ben bundan önce sarıldığımız için çok pişmandım, bu yüzden uzuvlarımı lime lime etmiştim ve sen sarmıştın avuçlarıma oksijen döküp, koyu kahverengi bir sıvıyla silip, merhemli gazlı bezlerini. Ayaküstü, “Neden böyle oluyor?” diyerek iki parmağını dudaklarımda gezdirdin, öpmek üzereyken benim tedirginliğimi hissedip boynuma dokundun. Gittiğin zaman hem rahat bir nefes almış hem seni incittiğimi sanıp kahrolmuştum. Düşünceyi öldürdüm o gece. Kan çanağı gözlerle odana gittim, doktor, bana iğne yap diye yalvardım, sarstım seni. Çıplaklığını sonradan fark ettim. Arkamı döndüm. Beni bekliyor gibiydin. Nedendi bu kadar hüzün, bu oda dolusu sigara dumanı, yara izleri sende. O, benden daha iyi değil dedim içimden. Ne yapmalıyım. Neyi unutmamalı ki onu kösnüyle sevebileyim diyordum. Ama o yırtık, kadife kanatlar, çılgın renkler, altın tozlarıyla uçuşan hale... Bir daha kimsenin gözlerine bakamazdım. Anam bilmmişti her şeyi. Ben O’nu incitmiştim. Kovalamamdan mutluluk duyduğunu sanıp çalılığa dek yormuştum. Bu son değiştirilemezdi.

Bunlar aklımdayken bir daha yüzüne bakmam, bakamam sandım. Odadan çıkarken, bir inilti. Hayır! Gitme diyorum sana, gitme. Döndüğümde alnını cama dayıyordun. İki elin pervaza asılı, dizlerin duvara iyice bitişikti. İki büklümdün, titriyordun. İlâç, etkisini gösteriyordu. Tamam, sakın ol, bir dakikada hazırlanırım sen hemen odana git demiştin. Odama geldiğin, ilk kez